

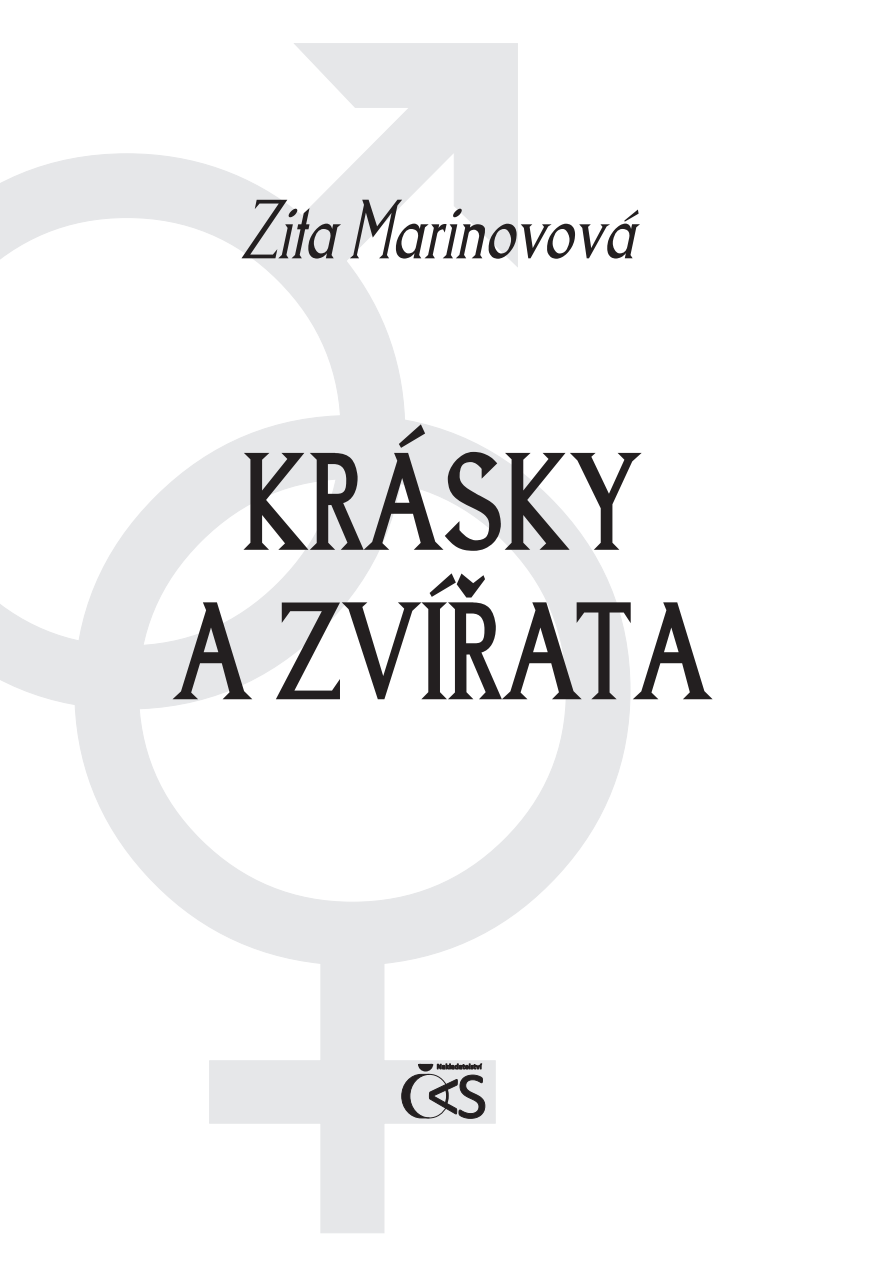

Zita
Marinová

KRÁSKY

a

zvířata

Zita Maríniová

KRÁSKY A ZVÍŘATA

Zita Marínová

KRÁSKY A ZVÍŘATA

Kdybych pracovala v dolech, byli by hrdinové mých knih horníci, jelikož bych dobře věděla, jak to v takových dolech chodí... Ale pracuju ve společenském magazínu, a proto se to v mých příbězích hemží zpěváky, moderátorkami, novináři, maskérkami a podobně. Toto upozornění ovšem přichází s křížkem po funuse, protože několik osob vykonávajících výše uvedená povolání se „našlo“ v mé předchozí novele *Důvěřuj, ale pak se moc nediv* a ne všichni z toho byli vyloženě nadšení... Jsme totiž duše vzletné, nespoutané a... vztahovačné. Nezbyvá tedy než dodat, že osoby a události vystupující v následujícím příběhu jsou smyšlené a jakákoli podobnost s realitou je zcela náhodná... ale ne zcela vyloučená.

Vaše „Česká Carrie Bradshaw“ Zita Mariniová

© Zita Mariniová, 2011

Editor © Josef „Pepson“ Snětivý, 2011

Illustrations: © fotobanka Samphotostock.cz, 2011

Photograph of author: © Monika Navrátilová, 2011

Cover & Layout: © Alena Laňková, 2011

© Nakladatelství ČAS, 2011

ISBN 978-80-87470-46-6

HERMÍNA

Jedenadvacáté století je stoletím singlů... Jedinci mezi dvaceti a pětatřiceti, kteří se ve stoletích minulých sdružovali do párů, dnes žijí sami. Někdo dobrovolně, jiný ne. Ačkoli psychologové tvrdí, že dobrovolně nežije jako singl nikdo.

Já ano. Být zamilovaná a milovaná je sice krásné, ovšem ve vztahu jsou nutně vždycky i ošklivé věci a mně prostě ty drobné okamžiky štěstí za zažívání oněch ošklivostí nestojí. Proto žiju nejraději sama. A když je mi někdy smutno, vzpomenu si na existenci ve dvojici a hlavně na to, jak si pokaždé, kdy jsem zadaná, přeju být sama jako kůl v plotě. A přeju si to mnohem čas-

těji, než kolikrát mě v období „single“ přepadají zmíněné smutky z osamělosti. Volba je tudíž jasná.

Láska je ale mocná čarodějka. Bez jakýchkoli debat a pochybností. A proto ve chvíli, kdy se zamiluju, okamžitě zapomenu, jak jsem nesnášlivá, nepřizpůsobivá a celkově života ve dvojici absolutně neschopná, a naběhnu si znova. Samozřejmě jenom proto, abych si záhy vzpomněla, že nejraději žiju sama.

Ne všichni jsou ale „single“ rádi. Většina mých kamarádek se opravdu upřímně touží vdát či alespoň s někým normálně chodit. Je jim kolem třiceti a ženiši pro ně nejsou. To proto, že muži k nim věkově přiměření si berou dvacítky, které jsou všude k mání. Tato děvčata randící se čtyřicátníky většinou nejsou zcela v pořádku. U svých vrstevníků si často ani neškrtnou, neb jsou hloupá, nepohledná či jinak nevyhovující. Když se ale svých postarších kamarádů zeptám, zda jim tyto nedostatky nevadí, jsou velice překvapeni.

„Ty sis nevšiml, že ta tvoje skoroteenagerka má zadek jako stodolu, nohy strašně, ale strašně do X a šilhá?“ ptala jsem se kamaráda Pavla.

„Myslíš?“ opáčil užasle.

Oni to totiž nevidí. Oslňující dvojka na prvním místě čísla určujícího věk JEJICH dívky jim způsobila oční zákal a mozkovou dysfunkci. Ropuchy s neforemnými figurami a křivými nosíky, zoubky i charaktery tak považují za královny krásy a inteligence, protože jsou mladé. A to je prostě nejvíc. S tím nenaděláme nic.

„Tak nevím, jestli bych se třeba neměla jít rovnou zabít...“ reagovala na tuto mou úvahu zhruba třicetiletá (single) Andrea a dodala: „Nezbývá než zmírnit kritéria. Přesunu tedy *Soupisku nepoužitelných* na *Seznam přijatelných* a škrťám jen extrémní chudáky, mnohonásobné otce a ultra blbce.“

„Nechala jsi tam ženáče,“ upozorňuju poté, co jsem letmo přelétla ve zmíněném seznamu položky, které byly původně v sekci nežádoucích.

„No, vždyť jo...“

BÁRA

Mám báječného manžela. Uvnitř i navenek. Je vtipný, krásný, inteligentní, velkorysý, pozorný... Jeho jediným prozatím se objevivším nedostatkem je věčně páchnoucí obsah tašky s hokejovou výstrojí. Ale jsou i horší věci. Mohl by být třeba podnikatelem a já bych denně stála u prkna, žehlila košile a zadělávala si na křečové žíly. Ani já ale nejsem úplně marná. Nejenže mám všech pět pohromadě, ale jakožto celebrita, přestože „béčková“, jsem nafotila několik kalendářů, kde vypadám výborně. Ve skutečnosti to taky ujde, ale retuše jsou retuše. Jsme ale i bez photoshopu pěkný a úspěšný pár.

I přes mnohá Patrikova pozitiva je to ale pořád jenom chlap. Nemívám sice často příležitost vidět tento fakt na vlastní oči, ale když už se to stane, je to zcela evidentní. Můj manžel je bez jakýchkoli pochybností chlap jako každý jiný.

Bylo to na akci jakési firmy, kterou jsem moderovala, a měla jsem tudíž na práci jiné věci než si hlídat svého skvělého manžela. Nicméně jsem si našla pár desítek minut na společnou předváděcí jízdu ve voze, který zde prezentoval jeden ze sponzorů akce. Patrika nechali řídit, já seděla vedle... a vzadu jsme vezli hodně, ale hodně roz dováděnou hostesku. Spustila nepřetržitý proud informací a roztomilých poznámek a já jsem si po chvíli všimla, že vlastně celou dobu mluví jenom na Patrika. V duchu jsem se usmála, jaké mám štěstí, že mě můj miláček zbožňuje, a ta bulimička na zadním sedadle mě tudíž nemusí nijak znepokojoovat... Jakmile jsme onu zábavnou jízdu přežili, rozběhla jsem se zpátky za svými povinnostmi, přičemž Patrik mi sdělil, že si zajede domů mrknout se na fotbal a vrátí se večer. To bylo ve tři...

Když jsem o dvě a půl hodiny později náhodně zavadila zrakem o předváděcí stanoviště prezen-

tovaných vozů, Patrik tam stále postával a konverzoval s dotyčnou hosteskou. Ta si pohrávala s řetízkem, pohazovala vlasy a hlasitě se smála. Triky staré jako Metuzalém. Mrcha! A ten můj moula jí to, panebože, žere! Snad poprvé za dobu našeho manželského soužití mnou projelo takové to píchnutí, které začíná v žaludku a končí v srdci... Tak jo. Scény nejsou moje parketa, a že bych si hlídala teritorium jako rotvajler, to už vůbec ne. Ale všechno má své meze. Se svým nejlíbeznějším úsměvem jsem zamířila k dobře se bavící dvojici. „Ty jsi ještě nejel?“ ptám se Patrika. Přitom periferním pohledem zjišťuju, zda slečně dostatečně ztuhnul úsměv. Vzápětí ovšem ztuhnul i mně. Patrik měl v ruce letáček, na němž krom technických specifikací vozidla stálo propiskou napsáno:

ANDREA 777 268 765

„A tohle číslo potřebujeme, kdybychom si to auto chtěli koupit?“ ptám se věčně.

„No... to ne, můžete klidně volat na centrálu prodejce...“ dí slečna.

„Tak my asi zavoláme na tu centrálu, vid', Patriku?“ řekla jsem, zmuchlala letáček a hodila ho do koše.

Po tomto mistrovském představení jsem se s onou šikulkou slušně rozloučila a s vyplašeným Patrikem v patách odcupitala pryč.

Když jsem tuto historku o několik dnů později vyprávěla svým kamarádkám, škodolibě jsme se bavily na účet té snaživé blbky a já, opojena vlastní dokonalostí a pohotovostí, jsem ani nebyla zhnusená, když jsem šla nacpat do pračky ty hokejový smrady.

„Akorát že když bude ta holka chtít, tak si na něj telefon sežene... To bysme možná Báře měly říct...“ chichotají se holky v obýváku, zatímco rvu do automatky ribano.

„Jak?“ strčím hlavu do dveří a tvářím se upřímně nechápavě, protože shánět něčí telefon jsem nikdy nepotřebovala, a tak jsou pro mě tyto pátrací praktiky španělská vesnice.

„Řekni mi něčí jméno a dej mi půl hodiny...“ říká Hermína.

„Ale ty jsi novinářka,“ argumentuju logicky.
„Umět si na kohokoli sehnat číslo je tvoje práce.

Tamto byla bezvýznamná stárnoucí modelka, co brigádníci jako vlezlá hosteska.“

„Řekni jméno mně a dej mi dvacet minut...“
utřela mě Dominika, kadeřnice a stylistka, čili nikdo, kdo by měl shánění kontaktů v popisu práce. A za dvanáct minut už mi vítězoslavně hlásí číslo na jednoho z Patrikových spoluhráčů. Za pouhých dvanáct minut! Vůbec tomu nerozumím. Copak existuje nějaká centrála, kde vám předají spojení na vámi vyhlédnutého fešáka, kdykoli se vám zachce zaflirtovat si, procvičit si ženské zbraně či tělo anebo dokonce rozbít něčí manželství?!

„A to by tý holce nebylo ani trochu blbý, zavolat Patrikovi jako první? Vždyť je to hrozně trapný!“

„To neřeš, to neovlivníš,“ rozsekly holky stroze moje dilema.

Když jsem pak večer usínala na rameni svého právoplatného chotě, který je naprosto úžasný, ale je to pořád jenom chlap, přísahala jsem na

svou nejoblíbenější kabelku od Diora, že až já budu jednou rozvedená a vyhlédnu si nového ženicha, nebudu po něm nikde pátrat a pěkně počkám, až zavolá on mně. Jen doufám, že chlapi mají taky nějakou takovou tajnou personální centrálu, kde si opatří moje číslo... Hmm, snad nebudu zapsaná hned vedle té proradné blbky, co si možná právě teď zjistila telefon na mého skvělého manžela, a já to prostě nijak neovlivním...

ANDREA

„Píšete něco?“ ptal se mě dnes můj nakladatel.

Nepíšu. Jsem totiž otrávená jak Vávrovo kafe. Ze všeho. Navíc si budu muset opatřit buď manžela, nebo nějakou opravdovou práci, poněvadž můj příjem příležitostné hostesky je ubohý (navíc jsem na tuhle práci už stará) a honoráře z prodeje knih ještě menší. K tomu mě v důsledku znuďenosti opouští tvůrčí invence. Občas mě sice z té duševní mizérie něco vytrhne, ale jen krátkodobě. Paulo Coelho považuje můj stav za diagnózu a nazval ji „vitriol“. Tedy ne že by mě Paulo Coelho znal či dokonce vyšetřoval (vždyť ani není doktor), ale hrdinka jeho knihy se skutečně de-

presivním názvem *Veronika se rozhodla zemřít* trpí úplně stejnými stavy jako já.

Abych dělala aspoň něco, rozhodla jsem se, že si budu psát deník. On totiž není deník jako deník. Ten, který si píše Michal Viewegh, se potom pěkně prodává. Třeba nakonec svoje deprese a psychopatické móresy, zkrátka celý ten „vitriol“, pěkně zpeněžím...

Ráno zkontroluju stav bankovního účtu, přihodím na už tak slušnou hromádku další došlou složenku-čekatelku a připojím se k serveru s inzeráty volných pracovních míst. Zadávám své požadavky: místo výkonu zaměstnání – Praha, směnný provoz – ne, trvalý pracovní poměr – může být, ačkoli radši bych měla poměr s někým, kdo by se o mě postaral bez pracovní smlouvy... Po zadání požadavků vyjede devět stránek s odpovídajícími nabídkami. Hmm, možná jsem se trochu přechválila, napadne mě, když mezi nimi vidím inzerát banky, která hledá manažerku marketingu... Nicméně je tu i pár volných pozic redakto-

rů, reportérů, korektorů a editorů. A to už můj šálek čokolády určitě je. Vydala jsem několik knih a český jazyk je rozhodně moje parketa. Vzápětí si domlouvám pár vstupních pohovorů. Činím tak hned, jelikož dobře vím, že až odpoledne vypadnu na kafe s Hermínou, daleko od nezaplacených složenek a prázdné lednice, svět mi bude opět připadat nádherný takový, jaký je, a žádat někde o místo budu považovat za přehnaně dramatické gesto.

„Ty chceš jít do práce?“ valí Hermína svoje modré oči zpoza obr sklenice s mojitem. Nedivím se jejímu překvapení, jelikož i když často nemám ani na rohlík, vždycky se tvářím, jako bych si mohla pořídit celé pekařství. A podle kabelky Fendi, hodinek Dolce & Gabbana a slunečních brýlí Louis Vuitton se prostě to, že jsem na mizině, nepozná.

„No, mám tu hypotéku na byt a ještě leasing na auto. Potřebuju zvýšit příjmy...“ dím vážně a zálibně si přitom prohlížím Hermíniny Loubou-

tinky, které dostala od svého slavného bývalého manžela. Před dvěma lety se totiž coby pětatřicetiletá úspěšná žena (čili nevěsta lehce za zenitem) jakousi shodou náhod provdala za hvězdu českého hudebního nebe. Dotyčný si ale na nový stav nějak nezvykl a po čase se ukázalo, že ač má doma celkem ucházející manželku, stále hledá tu pravou. A to dost čile. Nakonec jí po něm zbylo jen příjmení, závislost na antidepresivech a ty luxusní boty. Dneska má už po rozvodu, po iluzích a díkybohu i po závislosti. Prostě po všem kromě botiček.

„A víš, co my uděláme?“ ptá se kamarádka.

„Ne...“ čekám, co z ní vyleze.

„Pojedeme na festival do Varů! Posílají mě tam z redakce a mám v Thermalu dvoulůžák. Bude tam celá Praha, tam bys mohla potkat nějakého perspektivního zaměstnavatele!“

Jsem absolutně nadšená. Zbytek odpoledne klábosíme jen o tom, co si zabalíme s sebou a na jaký večírek půjdeme.

Několik příštích dnů se odvíjí ve znamení balení kufříků a velkých příprav. Pohovory ohledně práce jsem zrušila, protože si přece najdu zaměstnání na filmovém festivalu. Tedy ne že bych je přímo zrušila, prostě jsem na ně nešla. Zakoupila jsem kufr, na jehož víku je fotka Marilyn Monroe, a narvala ho garderobou poskytnutou od Dominiky, která kromě své původní profese kadeřnice a stylistky provozuje i půjčovnu svatebních a společenských šatů. Svatební jsem si zatím nebrala... Dobarvila jsem si odrosty na své hřívě a na tělo si nechala aplikovat samoopalovací nástřík. Vypadá to skvěle. Svůj třicetiletý obličej jsem dala vylepšit několika ampulkami botoxu (nikoho tedy určitě nenapadne, že mi není dvacet sedm, jak všem tvrdím) a místo brýlí si pořídila čočky, abych lépe viděla na případné nápadníky či potenciální zaměstnavatele.

BÁRA

„Co ti na to mám říct, Patriku... Byl jsi včera, tak jdi i dneska, no,“ reaguju lehce podrážděně na Patrikovo sdělení, že by si šel večer zahrát volejbal s partičkou kamarádů. Tak jako včera. Nebudu ze sebe dělat žárlivou krávu, ale vzhledem k tomu, že v posledním týdnu strávil doma jen dva večery, je lehké podráždění na místě. Na chvíli mě napadlo, že bych natruc jela s Hermínou na festival do Varů, ale po tom nedávném extempore s hosteskou se přece jen obávám nechat manžela úplně samotného. Zvláště když si ho ta blbka už zkoušela přidat na facebook. Ne že bych slídila, ale nechal prostě otevřenej noťas, a kdo